

"Pour la gloire de l'Espagne"

"Són tan feliços, els valencians, que canten l'himne regional en castellà, i l'himne comença amb els mots "Pour la plus grande gloire de l'Espagne". I al final no se sap qui és més feliç encara, si el periodista francès o l'alcalde."

Le *Nouvel Observateur* ha dedicat la coberta del primer número d'agost a un tema tradicionalment poc present en la premsa francesa: el tema d'Espanya. Els francesos, i sobretot els francesos il·lustrats i d'esquerra, han tingut sempre una imatge de l'*Espagne* diguem-ne poc elaborada: un punt de menyspreu, un altre punt de Merimée i de tipisme africà o andalús, amb l'afegit de les processons, les dictadures i altres mostres de primitivisme. I ara, vés per on, ens troben insospitadament moderns, europeus, industrials, comerciants, expansius, constructius, empresarials, exemplars i cultíssims. "Espana va bien", ens recorda el periodisme francès més progressista, sense ironia, amb un punt d'admiració i tot. Ja han constatat que França va esplèndidament bé, a pesar de la pinya del Concorde —que no és sinó un efecte inevitable d'haver volgut anar per davant del món sencer en matèria aeronàutica—, i a pesar dels incomprendibles individus que mouen la política, les armes i la màfia a la bella illa de Còrsega. França, doncs, va més bé que mai amb el govern de Jospin, un nou exemple lluminós per al món. La resta d'Europa no és exemple de res, és pura prosa. Queda Espanya que, misteriosament, també va bé, i amb un govern de dretes, quines coses: sempre seran diferents, els espanyols.

Espanya, doncs, va bé: Espanya és Telefónica, Aznar, les *nuits folles* de Madrid (?), la model Inés Sastre, i Jesús Gil i Rita Barberà. Més una permanent molèstia al País Basc, més l'ombra de Pujol, i alguna petita inconveniència addicional, ben poca cosa. Els periodistes de l'esquerra il·lustrada francesa, supose que ben assessorats pels col·legues de l'esquerra il·lustrada espanyola, han descobert fins i tot que Espanya és un "país compost, on coexisteixen quatre llengües (castellà, català, basc i galleg)", etcètera: a diferència de França, imagine, que és un país simple on no coexisteix cap llengua. Però han descobert també que, en aquesta estranya matèria nacional i nacionalista, el govern d'Aznar ho fa tan bé que gairebé podria ser un govern d'esquerra de la República Francesa: "i sobretot l'opinió espanyola, en la seua major part, està cada vegada més exas-

perada amb els excessos dels nacionalismes". No explica quins excessos són, exactament, però assumeix la terminologia habitual: els "nacionalismes" són els altres, no de l'opinió pública espanyola. Evidentment. "En resum", continua la crònica. "Aznar té el camí lliure. I políticament està en el bon terreny: l'esquerra ha quedat reduïda a acusar el govern de voler acaparar en profit propi la bandera espanyola". Agudíssim diagnòstic, valga'm Déu, i també jo ho dic sense ironia: és la pura veritat.

No sé si és veritat pura o impura el sobretítol de la pàgina dedicada a València (única ciutat que, ella sola, mereix tal honor), que diu "Ací, cap particularisme, només el plaer de viure i de desafiar... Barcelona". El títol és més contundent: "*Valence, pour la gloire de l'Espagne*". No se l'han inventat ells, però es nota molt bé que els agrada. Expliquen que València és una ciutat caòtica i cuidada, barroca i avantguardista, insomne i treballadora, que l'horta és "*le plus beau jardin du monde*", i altres observacions igualment originals. Que, com que no vam tindre ni Jocs Olímpics ni Exposició Universal, hem construït un Palau de Congressos, un Institut d'Art Modern, un Palau de la Música, etcètera, i que pertot arreu s'han obert museus, sales d'exposicions i de conferències, i darrere d'un festival en ve un altre. Fabulosa espiral de la cultura, resulta de l'entusiasme de la *pétardante* Rita Barberà, *Madame Lampadaire*, la qual sí que té un projecte per a València, que el periodista il·lustrat i francès admira clarament. Madame l'alcalde té un projecte, i una secreta ambició: rivalitzar amb Barcelona. Perquè si a Barcelona fan diners, "nosaltres també sabem fer negocis, i a més tenim un art de viure". Art que, pel que sembla, desconeix la "poderosa veïna del nord". Segurament és per això que catalans i valencians, que són cosins i parlen més o menys la mateixa llengua, són del tot diferents en una cosa: els valencians no practiquen cap "nacionalisme ombrívol" com els cosins del nord, sinó que viuen la doble identitat sense turment. Són tan feliços, els valencians, que canten l'himne regional en castellà, i l'himne comença amb els mots "Pour la plus grande gloire de l'Espagne". I al final no se sap qui és més feliç encara, si el periodista francès o l'alcalde.